

Immár másodszor!

Beszélgetés Gál Sándorral, az Év Erdészével

2016-ban Gál Sándor, a Zalaerdő Zrt. Nagykanizsai Erdészetének kerületvezető erdésze érdemelte ki az egyre nagyobb szakmai rangot és elismerést jelentő Év Erdésze címet. Immár második alkalommal, hiszen 2010-ben szintén ő képviselte a zalai erdőgazdaságot és akkor is megnyerte az országos döntőt. Szakmáról, felkészülésről és a versenyről beszélgettünk.

– *Először is gratulálok az immár második győzelmedhez! Milyen érzés 2010 után ismét a dobogó legfelső fokára állni? Mit jelent számodra most ez az elismerés?*

– Köszönöm a gratulációt. A dobogó legmagasabb fokán állni mindig jó érzés. Most, hogy másodszor is sikerült, egyre több helyről, több ismerőstől érkeznek a jókívánságok. Jó érzés, hogy ilyen sokan örülnek a sikeremnek.

– *Úgy tudom, a zalai válogató versenyen alig 30 pont különbség alakult ki közötted és az összetettben második helyezett Kalamár Gergő között, aki négy részversenyszámban is első lett. Min múltott, hogy végül is Te képviselhetted a Zalaerdő Zrt.-t?*

– Valóban jól felkészült kollégákkal versengtünk a helyi válogatón. Az én előnyöm talán a korábbi versenyekre és országos döntőre történt felkészülés volt. Már a középiskolában is indultam hasonló versenyen, jó tanuló voltam. Többször vettem részt a zalai válogatókon (általában dobogós vagy dobogó közeli helyezésekkel), és 2010-ben is sokat készültem az országos döntőre. Igazán szoros verseny azonban Pécsváradon volt, mert ott mindössze 2 ponttal sikerült többet gyűjteni, mint a második helyezett *Tuba Gábornak* (SEFAG Zrt.).

– *Miután eldőlt, hogy 2010 után ismét indulhatsz az országos döntőben, hogyan és kiknek a segítségével készültél fel a megmérettetésre?*

– A felkészülésben sok segítséget kaptam a kollégáktól, az erdészetben és a központban is. Közülük *Jakabfi Ferencet* és *Dózsa Lászlót* szeretném kiemelni, a legtöbbet ők segítettek, tanácsokkal, felismerési anyagokkal, a napi munkám során ritkán használt műszerekkel való gyakorlással. Az interneten is sok hasznos jegyzetet és szakmai leírást találtam.

– *Milyen volt versenyzői szemmel az idei országos döntő? Miben volt más, mint a 2010-es?*

– A verseny szervezői nagyon jó munkát végeztek. Én nem tapasztaltam semmilyen hibát. Egyértelműek voltak a feladatok, kiválóan választották ki a helyszínt és megfelelően készítettek elő az egyes versenyszámokat. Az időbeosztás és a terepi feladatok forgószínpad jellegű elrendezése is nagyon jónak bizonyult. Sok változás történt 2010 óta: új számok kerültek be a versenybe. Ezek a százalásjelölés, az erdősítés leírása, és a legújabb, a közjóléti feladat. Ezek teljesen új kihívást jelentettek, mert például százalást még nem jelöltem a gyakorlatban, az erdősítés leírása pedig a műszaki vezetőink és az erdészeti hatóság képviselőjének a feladata. A kerületemhez 100 hektár parkerdő is tartozik, így a mindennapokban is találkozom közjóléti feladatokkal; de jellemzően nem minden kerületvezető erdész végez túravezetési, ismeretterjesztési munkát.

– *Mely versenyszám jelentette a legnagyobb szakmai kihívást számodra? Volt olyan pillanat, amikor már érezted verseny közben is, hogy ismét magasba emelheted a győztesnek járó kupát?*

– A legnehezebb az elméleti feladat, hiszen ebben a tanulmányok és a gyakorlat során felmerülő összes ismeretanyagból származnia kell a terepi feladatok között pedig a már említettek, amelyek nem részei a mindennapoknak.

A verseny folyamán nem tudtam követni a pontszámokat, és egyébként

Zambó Péter elnök gratulál Gál Sándornak

is arra koncentráltam, hogy a feladatok lehetőség – illetve a tudásom – szerint legjobban megoldjam. Jó volt, hogy a kísérők a versenyzőkkel tartottak az egyes terepi feladatok között, és így az átállás közben próbáltuk értékelni a megoldásokat. Az eredményeket azonban csak a záróünnepségen tudtam meg.

– *Miért fontos, hogy az Országos Erdészeti Egyesület minden évben megbírdeti az Év Erdésze Versenyt és ezzel lehetővé teszi az erdésztechnikusok jó értelemben vett szakmai vetélkedését?*

– A legfontosabb szerintem a szakmai tudás bővítése. Emellett jó az is, hogy az egymástól távol, különböző körülmények között dolgozó erdészek ismerkedhetnek egymással, megismerhetik egymás problémáit, eredményeit. Mindenképpen pozitív dolognak tartom az ilyen rendezvényeket, szeretek részt venni a szakma hasonló programjain.

– *Térjünk át az Év Erdésze Verseny-ről kicsit a bivatásra is. Milyen családi háttér, belső indíttatás és életút vezetett el az erdész szakemberré válásig?*

– A családban előttem nem volt erdész (legalábbis nem tudok róla). Egy pest megyei faluban, Tápióságon töltöttem a gyerekkoromat, a házunk közvetlenül az erdő mellett állt. Sokan voltunk gyerekek akkoriban. Gyakran előfordult, hogy húsz-huszonötén játszottunk együtt. Ebből a csapatból négyünket a többieknél jobban érdekelt a természet, így gyakran túráztunk a falu környékén az erdőben, a szomszédos halastavaknál. Sokat madarászunk is. Úgy 10 éves voltam, amikor kaptam egy jó fényképezőgépet, aminek a használatára édesanyám unokatestvére tanított meg. Ma is sok időt töltök fényképezéssel. Ebből a kis brigádból ketten erdészek lettünk, egyik barátunk a rovarvilág profi ismeretére tett szert. Az pedig, hogy Zalába kerültem, a falumbeli *Kertész Ferencnek* köszönhető, aki nálam idősebb lévén már itt dolgozott kerületvezető erdészként a Nagykanizsai Erdészetnél. Ő mutatott be az erdészeten 1986-ban mint frissen érettségizett erdészt, és a technikusminősítőt már a Zalaerdő Zrt. jogelődjénél (ZEFAG) munka mellett végeztem, mert akkor még nem volt nappali tagozaton lehetőség erre.

– *A verseny után folytatódnak a szakmai mindennapok. Milyen szakmai kihívásoknak kell megfelelned? Mutasd be kérlek a jelenlegi feladatokról, a kerületed!*

– Az erdészkerület mintegy 560 hektár területű. A nagyságát tekintve ez kicsinek számít, azonban az elhelyezkedése miatt így is nehezen felügyelhető. Két erdőtömb alkotja a kerületet, körülbelül 5 kilométerre vannak egymástól, a két végpont között pedig 20 kilométer a távolság. Nehéz terepviszonyok között kell végezni a munkákat, és gyakran előfordul, hogy még terepjáró gépkocsival sem tudjuk bejárni a területet. Ilyenkor marad a gyaloglás, és így időigényes az ellenőrzés, illetve a munkák szervezése.

A vadászatot három vadásztársaság folytatja a kerületben, ezzel kapcsolatosan nincs más dolgom, mint a vadkárrok megelőzése és a kapcsolattartás. Az erdőben folyó terepi munkák irányítása, az élő erdő és a kitermelt faanyag felügyelete, az ezekkel kapcsolatos elszámolás elkészítése a feladatom.

Talán úgy fogalmazhatom meg röviden, hogy az erdőt alkotó fák magjának összegyűjtésétől, az érett faanyag kiter-

meléséig, a terepen folyó valamennyi tevékenység végrehajtása, annak ellenőrzése az én felelősségem a rám bízott erdészkerületben.

A felügyelt munkafolyamatok közül felsorolok néhányat a teljesség igénye nélkül: szaporítóanyag gyűjtése és tárolása, az erdőfelújítások ápolása, a nevelőlövágások és véghasználatok jelölése, a kijelölt fák kitermelése, a faanyag számbavétele, faanyagmozgatás, egyéb erdei hasznvételek (gomba, toboz, gyógynövény), utak és más létesítmények karbantartása, munkabiztonsági szabályok betartása, az erdő őrzése, a vadkárrok megelőzése.

– *Bár az erdészszakma egész életet betöltő bivatás, az „erdőn túl is van élet”, és tudjuk, hogy a beszűkült szakbarbárság elkerülésére és az újra feltöltődésre gyakran a magánéleti elfoglaltságok, a hobbik adják a legjobb háttérrel. Mivel foglalkozol, amikor nem a bivatásodnak élsz? Mi tölti ki az erdész bivatás mellett a napjaidat, szabadidődet?*

– Legfontosabb számomra a család. Feleséggel, Judittal 26 éve élünk boldog házasságban. Négy fiúgyermekünk van, Balázs (24 éves), András (21), Marcell és Gergely (15, ikrek).

Díjátadási ünnepség a székelyföldi vándorgyűlésen, Tusnádfürdőn (Balról: Bitay Márton Örs államtitkár, Zambó Péter elnök, Gál Sándor és Pintér Eszter)

Elfoglaltságom, hobbim van szép számmal. Szeretek gombát gyűjteni, 2014-ben gomba szakellenőri vizsgát tettem. Gombaismereti túrákat vezetek Zalakaros környékén. Gyerekkorom óta örömmel fotózom. A lakóhelyemen és a környéken kiállítás is szerveztünk

a képeimből. A Zalaerdő Zrt. több pályázatán is sikereket értem el.

A négy fiammal együtt tagjai vagyunk a Karos Fűvőseggyüttesnek. Ennek kapcsán gyakran vagyunk együtt próbán, fellépéseken. A helyi programokon kívül, több országban is fellépett már a zenekar (Németország, Ausztria, Lengyelország, Ukrajna). 2015-ben Sárváron ezüstminősítést szereztünk.

A család tulajdonában van körülbelül fél hektár szőlő és gyümölcsös, amelyet közösen művelünk. A termésből bort, lekvárt, befőtteket készítünk, és a maradékból pálinkát főzök. Borunk és pálinkánk is kapott már arany minősítést a helyi bírálókon.

Szívesen főzök. Galambokon élünk, a falu és a környékbeli települések rendezvényein rendszeresen állok a kondér mellett. Több versenyen is részt vetünk feleséggel, a családdal, barátokkal, és már többször értékelték aranyéremmel az ételünket.

A helyi önkormányzat képviselőtestületének és a polgárőrségnek is tagja vagyok.

A hétvégéim jórészt az erdőn töltöm, mert szakirányítói tevékenységet is végzek körülbelül 80 hektár magán-

erdőben. A rendőrség munkáját eseti szakértőként segítem. Ezekon kívül szeretek vadászni, horgászni és olvasni is, de ezekre csak ritkán van időm.

– *Még egyszer gratulálok az elért eredményhez és köszönöm a beszélgetést!*

Szöveg és kép: **Nagy László**